

Bu akşam sevgili Nurseda'nın proje izlenimini sizlerle paylaşıyoruz.

Daha da güzel şeyleri aynı çizgide sürdürebiliriz...

Belki bir kişi ILKYAR'a bir mekan almakta zorlanabilir, ama

belki bir oda alabilirsiniz,

belki de bir tuğla,

belki de biraz harç,

olmazsa bir tutam tuz...

hepsi makbülümüzdür,

yanımızda olduğunuzu hissettikçe...

ILKYAR

Bu akşam Boğaziçi üniversitesinden sevgili Nurseda ilk projesinin izlenimlerini paylaşıyor... Gönüllülerimizi projede yüzlerindeki aydınlıkla, gözlerindeki sevgi ve çocuklara sürekli gülümseyen yüz ifadeleriyle görmeniz gerekir... Eşsiz sözünü çeşitli kaynaklardan duyuyoruz.. Gerçekten Nurseda ile de hepsiyle de gurur duyuyoruz...

İlkyar Vakfı köy çocuklarının okuma heveslerini canlı tutabilmek, hayallerini zenginleştirmek ve eğitimlerini sürdürecektir motivasyonlarını desteklemek için 33 yıldır faaliyet gösteriyor.

Bunca süredir çalışmalarımızı vakıf yöneticilerinin odalarında, gönüllülerimizin bürolarında, özverilerine sığınarak sürdürmeye çabaladık. Bize aktarılan tüm bağışları her birimizde gönüllülük ilkesiyle çalışmaya özen göstererek doğrudan köy çocuklarına ve okullara aktarmayı ilke edindik, gereksiz harcamadan, tüketimden, savurganlıktan özellikle kaçındık. Gerçekleştirilen yardımlar yönetici ve gönüllülerin harcamalarıyla rapor edilenin çok üstündedir.

Yıldan yıla gittikçe büyüyen ve faaliyet alanı genişleyen vakfımızın bağımsızlığını korumak, ana sermayesini değerlendirmek, oraya buraya dağılmış belge, döküman, etkinlik ve yardım malzemelerini bir araya getirmek için yeni bir atılıma giriştik. Ankara'da İLKİYAR MERKEZİ olabilecek bir mekan arayışımızı şu günlerde tamamladık. Gönüllülerimizin kolayca ulaşabileceği, tanışma, paylaşma, etkinlik geliştirme çalışmalarını bağımsızca yapabilecekleri, küçük bir deposu da olan çok işlevli bir müstakil binayı satın alma sürecine girmiş durumdayız. Ana sermayemize, vakıf yöneticilerin bağışlarını da katarak binanın değerine ulaşabiliriz. Çok acil desteklerinize ihtiyacımız var.

Bugüne kadar tüm çalışmalarımızı sizlerin gönül destekleriniz ve bağışlarınızla gittikçe yükselen bir grafikte sürdürdük. Bugün de bize bu dönüm noktamızda yardımcı olacağınızı umuyoruz.

İLKİYAR Merkezimizin bir tuğlasını, on tuğlasını...hatta bir odasını sizin bağışlarınızla kazanabiliriz.

Katkılarınıza bağışlarınıza içtenlikle teşekkür ediyoruz...

Sevgilerimizle,

- Türkiye İş Bankası ODTÜ Şb. (TL) : TR26 0006 4000 0014 2290 706968

- TCZB ODTU Sb. (TL) : TR64 0001 0015 3708 9703 245001

- TCZB ODTU Sb. (USD) : TR37 0001 0015 3708 9703 245002

- TCZB ODTU Sb. (EUR) : TR10 0001 0015 3708 9703 245003

Oyun arkadaşlarımla...

Evet uzun zamandır beklediğim, "projeye gitmeden o duyguyu anlamak olanaksız" diye çokça duyduğum İLKİYAR projesine gidiyordum. Okuldan eve giderken otobüste haber aldım ve etrafımdaki insanların yüzlerinden anlayabildiğim bir şekilde ağız kulaklarımda güldüm yol boyunca...

Sonra oyun etkinliğine gireceğimi öğrendim, heyecanlı bir şekilde okudum gönderilen etkinlik kitapçığını ve tabii gönüllü kılavuzunu... Ama okumak yetmedi, birileri anlatsın istedim, daha önce oyun etkinliğine katılanlarla konuştum, broşürün çıktısını aldım, ama o heyecan ne Ankara'ya vardığımızda ne de bilim otobüsüne binip yola çıktığımızda geçti....

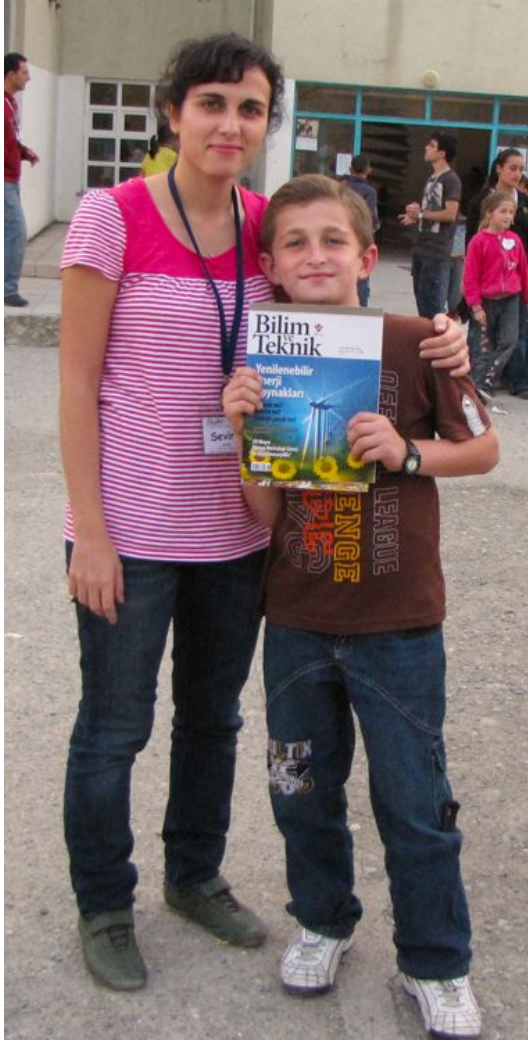

Heyecan bizi camlarda bekleyen masum bakışlı çocuklarla karşılaştığımızda, onlarla çivilerin de yardımıyla ilk iletişimi kurduğumuzda gidiverdi... O an kaybolan şey sadece heyecan da değildi; İstanbul'dan geliş yolumuza bir de Sinop'un dönemeçli yolları eklenince yorgunluktan bitap haldeydim, ama bir şekilde yorgunluktan eser kalmıyor; çocuklardaki bitmek tükenmek bilmeyen enerji gün boyu bizi de ayakta tutuyor, hatta akşama göbek de attırıyor ☺

Vardığımız akşam, çivilerle çokça vakit geçirdikten sonra, onları odalarına çıkardık ve uyumadan önce masal okuduk onlara, belki benim gibi onlar için de

bir ilkti uyumadan önce masal dinlemek... Girdiğim odada bir tane ortaokul öğrencisi hariç diğerleri ilkokul yaşlarındaydı ve bendeki masal da asıl olarak onların yaş grubu için yazılmıştı. Aysun'a ayrıca sorma ihtiyacı hissettim, belki de ses olsun istemezdi uyuyacağı zaman ama o "ben severim masalları" dedi. İçimdeki tereddüt de kalktıktan sonra başladım okumaya, her karaktere farklı bir ses tonu katarcasına© Daha masal bitmeden neredeyse hepsi uyumuştur bile ama sonunu o kadar merak ederken yarıda kesemedim, hem Aysun dinliyordu beni...

Sabah olduğunda hiç olmadığı kadar kolay bıraktım uykuyu, güzel bir gün bekliyordu çünkü. Önce kahvaltı yaptık beraber sonra da spor; tüm okul beraberce spor yapmak bir ilkti belki, hep beraber oyun oynamak da... Gün boyu gökyüzü de bizimle beraber güzelleşti, güneş ısıttıkça ısıttı içimizi...

Ardından etkinlik arkadaşımınla beraber sınıfımızı alıp oyun odasına gittik. Önce *kutu kutu pense* diyerek isimlerimizi öğrendik, tanıştık... Çocuklarla oyun oynamak hep zevkli olmuştur benim için; oyun odasında onlara oyuncakları gösterdikçe, onların mutluluklarını gördükçe oyun odasından çıkmak istemedik, hele çocuklar hiç istemedi. Yemek yedirip uyuttuğu ve bir de isim verdiği bebeğini evine annesine götürmek ve annesinin de onu görmesini çok istedi biri; başladığı lego dan kuleyi bitirebilmek için daha çok vakte ihtiyacı vardı bir diğerinin; abla ve ağabeylere oyuncak mutfak setiyle çay-kahve ikram eden ve oyun hamurundan yaptığı çok çeşitli yemeklerin tadına bakmamızı isteyen de... ve gerçekten bekledikleri ya da oynamak istedikleri her oyundan vardı; yap-bozdan basketbol potasına, kamyon setinden oyuncak bebeklere kadar... durum böyle olunca, biz de oyun etkinliğindeki arkadaşımınla beraber çocuk olduk tekrardan...

setinden oyuncak bebeklere kadar... durum böyle olunca, biz de oyun etkinliğindeki arkadaşımınla beraber çocuk olduk tekrardan...

Oyun odası dışında teneffüs aralarında da çocukları boş bırakmadık, kumbaraya atılan paranın nereye gittiğini merak ettiler, yüzlerinin çivili maskede görünce şaşırdılar, çivileri nasıl bir çırpıda açabildiklerini ya da geri takabildiklerini gösterdiler... Koridor boyunca yapılan her şeyi görmek için oradan oraya koşuşturdular.

Öğle vaktinde oynanan oyunlar ve yapılan ilgi çekici-bol köpüklü, bol dumanlı-deneylerden sonra etkinliklerimize devam edip sonrasında da akşam eğlencesi için hazırlıklara başladık. Daha önce birçok kez sahneye çıkmıştım ama ilk defa sahnede değil de pistte dans edenlerin

arasında olmak istedim. Ben bu kadar çok isterken çevrede oturanları dansa kaldırmayı da görev bildim tabii.. dans etmek istemeseler de karşılıklı alkış tutmayı kabul etti bir kaçı☺ gün boyu herkes çok yorulmuştu, ama pistte hiç de öyle bir hali yoktu kimsenin; karşılıklı kolbastı da oynadık, kol kola halay da çektik.. her ritme karşılık verdik hoplayarak zıplayarak. Ve sonunda anlamlı sözlerle bitirdik o zamanın nasıl aktığını kestiremediğimiz günü:

*dünyaya geldik bir kere,
kavgayı bırak
her gün bu şarkıyı söyle...*

hep bir ağızdan söyledik haykırırcasına belki sesimiz duyulur diye...

Bunca enerji harcadıktan sonra onları odalarına, yataklarına yolladık ve biz de yepyeni masallarla misafir olduk yanlarına tekrar...bu sefer hüznüydük biraz, ertesi sabah onlardan erken uyanıp onlara hissettirmeden gidecektik ama olmadı; karşılıklı ıslanmış gözlerle veda ettik birbirimize, bir de verdiğimiz sözlerle..

Sabahın ilk ışıklarıyla Sinop'un dönemeçli yollarındaydık tekrar, bu sefer başka bir YİBO'ya gidiyorduk bilim dolu, sevgi dolu, heyecan dolu otobüsümüzle...

İlk gittiğimiz Türkeli Gazi Mustafa Kemal YİBO'da iki gün kalmamızdan olsa gerek, onlarla kurduğumuz ilişki biraz daha sıcaktı. Ancak diğer okulda da bütün etkinliklerimizi yaptık, hem biraz daha tecrübeliydik artık☺

Hayata bakış açımında değişiklik yaratan bu deneyimin hatıralarda sadece bir anı olarak kalması imkansız... Ne bizleri camlarda beklemelerini, sabah oynadığımız civciv-tavuk oyununu, aldığım kırmızı gülü ne de kapıda yolumuzu kesmelerini, masal okuduğum birbirinden güzel kardeşlerimi unutmam mümkün değil...

Onlar benim oyun arkadaşlarım, hep de böyle hatırlayacağım: ister oyun odasındaki çok çeşitli oyuncaklarımızla olsun ister bahçede voleybol ya da ip atlama olsun biz oyunlarla tanıştık, oyunlarla kaynaştık...

Nursedra Altınkaynak

Boğaziçi Üniversitesi
Kimya Öğretmenliği 5.sınıf.
www.ilkyar.org.tr
ilkyar@ilkyar.org.tr
ilk göz ağrılarımız,
ilk yar'larımız...

